

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sža/16/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012211105
Dátum vydania rozhodnutia:	26.06.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1012211105.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Petra Paludu, v právnej veci navrhovateľa: S. Z. G. , nar. XX. S. XXXX, štátneho príslušníka Konžskej republiky, posledne trvale bytom v krajine pôvodu v G., toho času miesto pobytu Pobytový tábor Rohovce, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, Pivonková 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-169-32/PO-Ž-2012 zo dňa 22. októbra 2012, o odvolaní navrhovateľa podaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/87/2012-38 zo dňa 20. februára 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/87/2012-38 zo dňa 20. februára 2013 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

Odôvodnenie

I.

Konanie pred správnym orgánom

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad so sídlom Pivonková 6, Bratislava (ďalej len odporca) rozhodnutím ČAS: MU-169-32/PO-Ž-2012 zo dňa 22. októbra 2012 podľa § 13 ods. 1, § 13c ods. 1 zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky ani mu neposkytol doplnkovú ochranu.

V rozhodnutí po vyhodnotení a posúdení všetkých navrhovateľom uvedených skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nesplnil zákonom stanovené podmienky pre udelenie azylu na území SR.

Vo svojom rozhodnutí odporca uviedol, že po vyhodnotení všetkých skutočností dospel k názoru, že v tomto prípade nebola preukázaná opodstatnenosť z obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, ako to vyplýva z Konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle. Odporca ďalej poukázal na dôvody navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu, ktorými boli vôľa

žiť v bezpečí, nakoľko v Kongu sú vojnové konflikty, a tiež vôľa študovať. Na vstupnom pohovore navrhovateľ doplnil svoje dôvody a uviedol, že v krajine pôvodu sa obáva, že by sa musel stať členom strany Conseil National Pour La Reunification (ďalej len „CNR“), ktorá je v súčasnosti v opozícii voči vláde, a tiež rebelov a bojovníkov, s ktorými sú spájané prípady banditizmu. Odporca v súvislosti s uvedeným uviedol, že navrhovateľ sa s členmi uvedenej politickej strany osobne nikdy nestretol, ani ho nikdy nekontaktovali a pokiaľ ide o rebelov a bojovníkov, títo sporadicky pôsobia v regióne Pool, ktorý je od mesta Brazzaville (odkiaľ pochádza navrhovateľ) vzdialený a na mesto Brazzaville nemajú žiaden dosah. Odporca preto vyhodnotil navrhovateľove obavy v prípade návratu za vykonštruované a nezakladajúce sa na realite. Navyše podotkol, že navrhovateľ nesprávne uviedol názov tejto strany, pretože správne má znieť „Conseil national de républicains“. Pokiaľ ide o výrok, ktorým odporca rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi tento odôvodnil tým, že nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov jej poskytnutia. Svoje právne závery doplnil o informácie o krajine pôvodu navrhovateľa, na ktoré sa v rozhodnutí odvolal a ktoré aj identifikoval.

II.

Konanie pred súdom I. stupňa na základe návrhu

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu.

S obsahom rozhodnutia nesúhlasil, nakoľko ho považoval za nesprávne z dôvodu, že odporca nesprávne posúdil vec po právnej stránke. Podľa jeho názoru spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany a poukazuje na zlú bezpečnostnú situáciu v Kongu a na svoje obavy z toho, že bude nútený sa stať členom radikálnej politickej strany CNR, ktorá je t. č. opozičnou stranou v Kongu, a ktorá verbuje mladých ľudí do svojich ozbrojených zložiek. Navrhovateľ sa obáva, že ak členstvo v tejto strane odmietne, bude zabitý. Navrhovateľ sa ďalej domnieva, že zlú bezpečnostnú situáciu v Kongu je možné chápať v zmysle zákona o azyle ako vážne a individuálne ohrozenie života z dôvodu svojvoľného násillia. Taktiež zastáva názor, že v jeho prípade je tu vážny predpoklad, že v prípade jeho návratu do krajiny pôvodu bude ohrozený na živote, resp. bude vystavený neľudskému zaobchádzaniu.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo dňa 3. januára 2013 k návrhu napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť ako vecne správne, pričom zotrval na svojich dôvodoch. Navyše uviedol, že navrhovateľ, ani jeho právna zástupkyňa, nepredložili v konaní také dôkazy, ktoré by mohli potvrdiť ním uvádzané skutočnosti, kvôli ktorým sa obáva návratu do krajiny pôvodu.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9 Sz/87/2012-38 zo dňa 20. februára 2013 dospel k názoru, že odporca v prejednávanej veci v správnom konaní dostatočne zistil skutkový stav vo veci a vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami, uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania v súlade s ustanovením § 32 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok).

Rozhodnutie odôvodnil nasledujúcimi úvahami:

Vo vzťahu k neudeleniu azylu: Predpokladom udelenia azylu podľa § 8 zákona o azyle je súčasné splnenie všetkých podmienok, ktorými je 1/ odôvodnená 2/ obava 3/ z prenasledovania 4/ z dôvodu rasy, národnosti, náboženstva, zastávania určitých politických názorov, alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine. Navrhovateľ v konaní pred odporcom prezentoval iba svoju obavu z toho, že by sa musel stať členom CNR. Nikdy však neprišiel do styku s členmi tejto strany, nikdy nemal v súvislosti s ňou žiadne problémy. Je teda zrejmé, že v jeho prípade nebol naplnený predpoklad opodstatnenosti navrhovateľom vyslovenej obavy, ani perzekúcia a teda ani jej dôvod (rasa, národnosť ...). Ak teda odporca navrhovateľovi azyl neudelil z dôvodu nesplnenia - nepreukázania dôvodov jeho udelenia, odporcov výrok je správny a je v súlade so zákonom. Navyše: 1/ Ak by aj teoreticky navrhovateľ problémy akéhokoľvek charakteru mal, tým že v roku 2009 z Konga vycestoval na Ukrajinu ich vyriešil, teda by sa pred nimi ochránil. 2/ Pokiaľ ide o problémy, ktoré prezentoval navrhovateľ a ktoré konkretizoval ako rasistické a s ktorými sa mal stretávať počas svojho pobytu - štúdiá na Ukrajine, tie sú irelevantné. Azyl ako forma medzinárodnej ochrany sa totižto za splnenia zákonných podmienok udeľuje pred perzekúciou, ktorá hrozí či existuje v krajine pôvodu žiadateľa o azyl. Ukrajina zjavne krajinou pôvodu navrhovateľa nie je.

Vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany: Ako to vyplynulo z obsahu výpovede navrhovateľa pred odporcom, navrhovateľ nebol nikdy trestaný a teda mu nebol udelený trest smrti. Navrhovateľ tiež nebol

nikdy v Kongu objektom neľudského či ponižujúceho zaobchádzania a teda niet dôvodu domnievať sa, že sa stal jeho objektom v prípade návratu do krajiny svojho pôvodu. V jeho prípade teda nebol naplnený ani jeden z predpokladov poskytnutia doplnkovej ochrany, uvedený v ust. § 2 písm. f/ bod 1, 2. zákona o azyle. Navrhovateľ v návrhu poukazoval na zlú bezpečnostnú situáciu v Kongu. Aj keby bola všeobecná bezpečnostná situácia v Kongu nepriaznivá, takáto skutočnosť by nebola dôvodom pre poskytnutie doplnkovej ochrany. Podľa ust. § 2 písm. f/ bod. 3 zákona o azyle by dôvodom jej poskytnutia bolo vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Ako to je zrejme z obsahu v spise odporcu založených správ, v Kongu neprebíha žiaden medzinárodný či vnútroštátny ozbrojený konflikt. Teda ak odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu, tento jeho výrok je správny a zákonný.

Pretože navrhovateľ nepreukázal v konaní pred odporcom naplnenie predpokladov udelenia azylu a pretože nebola preukázaná existencia vážneho bezprávia v prípade návratu navrhovateľa do krajiny jeho pôvodu, súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil v celom rozsahu.

III.

Odvolanie a vyjadrenie odporcu

Proti rozsudku podal navrhovateľ, prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie, v ktorom uviedol, že odporca právne pochybil, ak navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu, preto žiadal rozhodnutie odporcu zrušiť a vec vrátiť odporcovi na ďalšie konanie. Po preskúmaní námietky dospel krajský súd k názoru, že námietka nie je dôvodná. Toto svoje rozhodnutie však odôvodnil spôsobom, pri ktorom nie je zrejme jeho úvaha, obzvlášť v kontexte námietok navrhovateľa, ktoré sa týkali neposkytnutia doplnkovej ochrany. Krajský súd len na niekoľkých riadkoch skonštatoval, že v Kongu neprebíha žiaden medzinárodný či vnútroštátny ozbrojený konflikt. Teda ak odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu, tento výrok je správny a zákonný. Námietka navrhovateľa však smerovala všeobecne k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, s poukazom aj na individuálne problémy navrhovateľa v krajine pôvodu a odôvodnenosti obáv v prípade návratu. Krajský súd tak mal posudzovať jednak, či správny orgán preskúmal riadne všetky dôvody žiadosti navrhovateľa a či tieto sú spôsobilé preukázať opodstatnenosť obáv navrhovateľa pred vážnym bezpráviom v krajine pôvodu, tak ako to predpokladá zákon č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Krajský súd síce nad rámec námietky navrhovateľa preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu z pohľadu udelenia, či neudelenia azylu, avšak otázkou poskytnutia doplnkovej ochrany (čo bolo podstatou námietky navrhovateľa) sa takmer nezaoberal. Vzal do úvahy iba všeobecnú bezpečnostnú situáciu v krajine pôvodu navrhovateľa, avšak vôbec sa nezaoberal inými dôvodmi na poskytnutie doplnkovej ochrany, ktoré predpokladá zákon o azyle, a na ktoré poukazovala právna zástupkyňa navrhovateľa. Svoje rozhodnutie v tejto časti nijako neodôvodnil, z rozhodnutia nie je známa úvaha súdu, podľa ktorej by sa pri prejednaní veci riadil a na základe ktorej došiel k svojmu záveru. Pokiaľ súd nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 O.s.p. a rozsudok riadne neodôvodní, môže dôjsť nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre nezrozumiteľnosť, ale môže dôjsť aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené zákonným spôsobom. Z tohto dôvodu podľa jeho názoru došlo v konaní k vade, ktorá má za následok zrušenie rozhodnutia podľa § 221.

Ďalej uviedol, že nie je možné súhlasiť s názorom krajského súdu, ktorý skonštatoval, že rozhodnutie odporcu v časti neposkytnutia doplnkovej ochrany je správny a zákonný.

Navrhovateľom udávané dôvody sú podľa názoru navrhovateľa spôsobilé preukázať opodstatnenosť obáv pred vážnym bezpráviom, a to jednak ako hrozba smrti v prípade, ak sa nepridá k militantným zločkám „CNR“ zo strany neštátnych subjektov (je síce pravda, že nežiadal o pomoc štátne orgány, avšak so správ z krajiny pôvodu je zrejme, že by mu táto ochrana nebola poskytnutá), ako aj hrozbe neľudského a ponižujúceho zaobchádzania v prípade, ak by bol potrestaný za účasť na akciách „CNR“ zo strany štátu; správy o krajine pôvodu neustále poukazujú na zlé podmienky vo väzniciach, ktoré k

takémuto zaobchádzaníu môžu viesť. Navrhovateľ má preto za to, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil.

Navrhovateľ žiadal rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že napadnuté rozhodnutie odporcu zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie.

Odporca k podanému odvolaniu uviedol, že navrhovateľovi bolo umožnené, aby uviedol všetky dôvody, kvôli ktorým krajinu pôvodu opustil, o čom bol aj riadne poučený. Z dôvodov, ktoré opísal, vyplýva, že nespĺnil žiadnu z podmienok na udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany v Slovenskej republike tak, ako je to uvedené v zákone o azyle. Odporca uviedol, že na poskytnutie doplnkovej ochrany cudzincovi musí byť splnená podmienka vážneho bezprávia v krajine pôvodu, čo v jeho konkrétnom prípade nebolo ničím preukázané. Navrhovateľ nepredložil žiadne také dôkazy, ktoré by mohli opodstatniť ním uvádzané skutočnosti, kvôli ktorým sa obáva návratu do krajiny pôvodu.

Podľa názoru odporcu v odvolaní právna zástupkyňa navrhovateľa nepredložila žiadne relevantné dôkazy vzťahujúce sa na predmetnú žiadosť a neuviedla ani také skutočnosti, ktoré by mali mať vplyv a boli by opodstatnené na zrušenie rozsudku krajského súdu a tým aj rozhodnutia správneho orgánu v časti výroku o neudelení azylu alebo v časti výroku o neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Vzhľadom na uvedené odporca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/87/2012-38 zo dňa 20. februára 2013, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie migračného úradu ČAS: MU-169-32/PO-Ž-2012 zo dňa 22. októbra 2012, ktorým nebol udelený azyl a nebola poskytnutá doplnková ochrana navrhovateľovi.

V.

Konanie pred odvolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel jednomyseľne k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 26. júna 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

V zmysle § 21 ods. 11 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov Ministerstvo vnútra SR ku dňu 31. decembra 2012 zrušilo okrem iných, aj rozpočtovú organizáciu - Migračný úrad Ministerstva vnútra SR a v zmysle § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. práva a povinnosti zrušených rozpočtových organizácií prešli dňom zrušenia na zriaďovateľa, ktorým je Ministerstvo vnútra SR. Na základe citovaných právnych noriem má Najvyšší súd Slovenskej republiky preukázané, že do postavenia Migračného úradu MV SR ako pôvodne žalovaného správneho orgánu nastúpilo z titulu zákonných zmien Ministerstvo vnútra SR. Preto bude s týmto právnym nástupcom ďalej konané na strane žalovaného správneho orgánu - odporcu. Pod všeobecným označením odporca je potom nutné rozumieť tak pôvodný správny orgán ako aj jeho právneho nástupcu podľa toho, ktorého sa text odôvodnenia týka.

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí.

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky.

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a neposkytnutí doplnkovej ochrany. V medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že odporca vyhodnotil dôvody žiadosti o azyl i doplnkovú ochranu ako také, ktoré nemožno subsumovať pod niektorý zo zákonom predpokladaných dôvodov pre udelenie azylu relevantných v zmysle § 8 zákona o azyle.

Z dôvodov uvedených a podrobne rozobratých v napadnutom rozsudku, sa aj odvolací súd priklonil na stranu odporcu. Predovšetkým pokiaľ ide o udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle, navrhovateľ musí splniť podmienky v tomto ustanovení uvedené. Krajský súd v Bratislave v napadnutom rozsudku, odcitovanom v niektorých častiach, týkajúcich sa najmä skutkového stavu veci, doslova odvolacím súdom v tomto rozsudku, uviedol, z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľa za ohrozenú osobu pre jeho prípadné budúce protivládne aktivity.

Uviedol tiež, že odporca sa náležite a v súlade so zákonom vyporiadal s neudelením azylu z dôvodov situácie v krajine pôvodu a z tohto pohľadu tiež z akých podkladov úvah vychádzal pri neposkytnutí doplnkovej ochrany.

Úvahy odporcu i krajského súdu týkajúce sa neposkytnutia doplnkovej ochrany sa viažu k úvahám predostretým právnu zástupkyňou navrhovateľa v odvolaní.

Odvolací súd k tomu dodáva, že na poskytnutie azylu, ale tiež i doplnkovej ochrany sa v zmysle zákonných ustanovení vyžaduje odôvodnená, nie teda akákoľvek obava. To znamená, že obava z prenasledovania musí reálne hroziť, nemôže byť fiktívna. V prípade prijatia reálnosti obáv navrhovateľa na základe dôvodov, ktoré predostrel odporcovi v rámci konania o udelenie azylu by to viedlo k situácii pri ktorej by takmer všetci príslušníci krajín, v ktorých sa vyskytuje akýkoľvek konflikt, hoci len lokálny, ktorý sa priamo nedotýka väčšiny obyvateľstva priamo, musel bez ďalšieho opodstatňovať ich akceptáciu, ako osôb u ktorých existujú vážne dôvody domnievať sa, že by boli v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavení reálnej hrozbe vážneho bezprávia.

Bez dôvodných tvrdení o reálnej hrozbe vážneho bezprávia takúto konštrukciu nemožno akceptovať.

Ako odporca tak i prvostupňový súd sa podrobne zaoberali situáciou v krajine pôvodu navrhovateľa a osobitne situáciou navrhovateľa po prípadnom návrate do vlasti a s ich úvahami sa stotožnil i odvolací súd.

Iba čisto hypoteticky a opierajúc sa o vykonštruované náhodné udalosti mohol odporca i krajský súd predpokladať, že by navrhovateľovi po návrate do krajiny pôvodu hrozili cielene následky predpokladané v ustanoveniach § 8 a 13 a azylového zákona.

Postupujúc však podľa zákona a hodnotiac individuálne žiadosť navrhovateľa správne a v súlade so zákonom konštatovali i odporca i krajský súd, že navrhovateľom neboli splnené podmienky pre udelenie azylu, poskytnutie doplnkovej ochrany.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil. Stotožnil sa totiž so závermi prvostupňového súdu i v tom, že súčasná situácia v krajine pôvodu navrhovateľovi nehrozí ani opodstatnenými obavami z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa navrhovateľ nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, a taktiež navrhovateľ nie je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd. Rovnako mu po návrate do krajiny pôvodu nehrozí reálna hrozba vážneho bezprávia, tak ako to vyplýva z podkladov obsiahnutých v správnom spise odporcu, ktoré tvorili podklad jeho preskúmaného rozhodnutia.

Krajský súd hoci stručne, ale zato presvedčivo vysvetlil aj ďalšie dôvody uvedené doslova v tomto rozsudku, pre ktoré považoval napadnuté rozhodnutie odporcu za zákonné a správne. Na ne Najvyšší súd Slovenskej republiky odkazuje v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 OSP, podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, prihliadajúc na skutočnosť, že navrhovateľ v konaní úspešný nebol a odporcovi náhrada trov konania nepatrí, preto súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.